

Σωτηρία

Στέκεται στο παράθυρο και χαζεύει τις καθαρίστριες που μαζεύουν τα σκουπίδια της προηγούμενης ημέρας, την ηλικιωμένη γυναίκα που σέρνει τα βήματά της στο τσιμέντο, τον ήλιο που διαπερνά τα πυκνά φυλλώματα των πεύκων. Σήμερα, είναι η τελευταία του μέρα στο νοσοκομείο. Δένει τα χέρια πίσω από τη μέση, ισιώνει την πλάτη· στους διαδρόμους της Σωτηρίας έχει ζήσει πάνω από τριάντα συναπτά έτη. Αρχές του Σεπτεμβρη τού ήρθε η τυπική επιστολή συνταξιοδότησης: «Σας ευχαριστούμε για τις μέχρι πρότινος υπηρεσίες σας, στις 31/12 του τρέχοντος έτος, σας απαλλάσσουμε από τα καθήκοντά σας λόγω γήρατος». Ανασηκώνεται στις μύτες των ποδιών του να κερδίσει τα δυο εκατοστά που έχασε μέσα στα χρόνια.

Όταν διορίστηκε επιμελητής Β' στην Α' Παθολογική ήταν 35 χρονών και έμοιαζε κατά πολύ νεότερος. Πέρασε μια δεκαετία για να τον πάρουν οι ασθενείς του στα σοβαρά, να του εμπιστευτούν τον πόνο τους, δίχως να κοιτάζουν πίσω από την πλάτη του ψάχνοντας με το βλέμμα τον διευθυντή που 'χε άσπρα μαλλιά και παραπάνω κιλά. Με τον καιρό τα κατάφερε, απέκτησε γκρίζα μαλλιά και σακούλες κάτω από τα μάτια, σύζυγο και δυο μικρά παιδιά και ανέβηκε βαθμίδα· έγραψε με μαρκαδόρο το όνομά του στη τσέπη της λευκής ποδιάς και ακριβώς δίπλα επιμελητής Α'. Στα 42 του χρόνια, έξω από ένα εστιατόριο στο Κολωνάκι με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, ένα τυχαίο φλερτ κι ένα τσιγάρο στο χέρι, ένιωσε για μια στιγμή πλήρης και ευτυχής, τόσο κράτησε η ξεγνοιασιά, μιαν ανάσα και ένα άρθρο δημοσιευμένο σε ένα έγκυρο περιοδικό του εξωτερικού.

Οι εφημερίες άρχισαν να τον κουράζουν, το διδακτορικό δεν τραβούσε όπως ήλπιζε και θα 'θελε, τα παιδιά του δεν τον έβλεπαν, η γυναίκα του τού έκανε μούτρα και του καταλόγιζε ευθύνες που δεν είχε, παραλείψεις που δεν παραδεχόταν, αδιαφορία στην οποία είχε βρει πρόσκαιρα καταφύγιο για να αντιμετωπίσει τους δαίμονές του. Άρχισε να χάνει μαλλιά, οι σακούλες κάτω από τα μάτια να βαθαίνουν, το σώμα του να μην πειθαρχεί όπως πρώτα, οι αντοχές του να λιγοστεύουν. Κόντευε να κλείσει τα 46, έχτιζε σιγά-σιγά την καριέρα του, παγιωνόταν· ένιωθε και ήταν ράκος. Του έγινε μια πρόταση από μια μεγάλη ιδιωτική κλινική, σκέφτηκε να αφήσει τη Σωτηρία, τα λεφτά ήταν καλύτερα, θα άνοιγε το δικό του ιατρείο, δυο μήνες ζύγισε τα υπέρ και τα κατά, ωστόσο το διδακτορικό του είχε πάρει τον δρόμο του, αργά ή γρήγορα θα γινόταν καθηγητής και ίσως κάποια στιγμή με τη σειρά του διευθυντής, με τους συναδέλφους είχε βρει τον τρόπο να είναι αρεστός· δεν έπιανε χώρο.

Διασχίζει τον διάδρομο στο 300 γυναικών σκυφτός, με τα χέρια στις τσέπες, από αύριο θα έχει όλο τον χρόνο στη διάθεσή του να ασχοληθεί με τις εκκρεμότητες που στριμώχτηκαν στη λίστα, σχέδια που ματαιώθηκαν κι αναβλήθηκαν, μερεμέτια και αποφάσεις· το πατρικό του στην Εύβοια, το διαμέρισμά του στον Λυκαβηττό που το καλοβλέπει ο γαμπρός του, ένα λαχάνιασμα που τον ταλαιπωρεί κι ένας πρόσφατος πόνος στην πλάτη. Χτυπάει η χτεσινή υπενθύμιση στο κινητό του, ο γιος του έρχεται απόψε από το Λονδίνο με τη μεσημεριανή πτήση, σπούδασε μηχανικός υπολογιστών κι εργάζεται σε μια πολυεθνική, πριν από χρόνια προσπάθησε να τον μεταπείσει, να του εμφυσήσει την αγάπη του για την ιατρική, δεν ευοδώθηκαν οι προσπάθειές του, προτίμησε τις μηχανές από τον άνθρωπο, «είναι τέλειες» του είπε και «σχεδόν πάντα επιδιορθώνονται, στη χειρότερη περίπτωση αλλάζεις λογισμικό και σκληρό κι αναβαθμίζονται».

Μια νοσοκόμα τον χαιρετά, δείχνει να έχει όρεξη για κουβέντα, ανταποδίδει τον χαιρετισμό και τρυπώνει στον θάλαμο με την κυρία Άννα, 59 χρονών, εμπύρετη εδώ και δέκα μέρες. Κοιμάται ήσυχα με τα χέρια ακουμπισμένα στην κοιλιά, τα μαλλιά της έχουν ασπρίσει στις ρίζες, τα χέρια της μαρτυρούν τις μάχες που δόθηκαν, την φαντάζεται στο νεκροκρέβατο, είναι η στάση της, το σώμα πως παραδίδεται στον χρόνο και σκεβρώνει μέρα με τη μέρα, βδομάδα τη βδομάδα, ένας κουβάς νερό είναι το γήρας, άξαφνα γεμίζει, μια σταγόνα ακόμη και χύθηκε η νεότητα, πάει. Θυμάται τον πατέρα του στο παράθυρο της κουζίνας, όταν έφυγε η μάνα του πήρε τη θέση της, εκείνος που τόσο μισούσε τα λιγοστά τετραγωνικά της κουζίνας, κλείστηκε στους τοίχους της, γέρασε μέσα σε μια πενταετία, οι ώρες τον γέρασαν, όχι τα χρόνια, η αναμονή για κάτι που δεν ερχόταν.

Την πρώτη φορά που έχασε ασθενή, τον έπιασε το παράπονο, το πήρε προσωπικά, έκανε ό,τι ήταν δυνατόν, κάποτε πίστευε ότι το πείσμα και το ταλέντο, η σκληρή δουλειά και η επιμονή, αρκούν για να αναποδογυρίσουν τον κόσμο, να παρατείνουν το προδιαγεγραμμένο, τώρα το πιστεύει όλο και λιγότερο, και τη λιγοστή πίστη του την έχει εναποθέσει στα θεία, σε πράγματα που αν υψώσει τα χέρια του δεν τα φτάνει, τον ορίζουν κι ελπίζει να έχει την εύνοιά τους, όσος χρόνος του απομένει. Υπήρχε ένα μεσοδιάστημα στη ζωή που ανησυχούσε για τους γονείς του, τους έβλεπε να μεγαλώνουν, μετά για τα παιδιά του, μην αρρωστήσουν, μην τους τύχει τίποτα κακό, τώρα ανησυχεί μόνο για τον εαυτό του, πήρε σειρά και σκυτάλη· κουνά το κεφάλι να αποδιώξει τις μαύρες σκέψεις που τον κατακλύζουν.

Με τη σύζυγό του έχουν χωρίσει, το διαζύγιο βγήκε κοινή συναινέσει, ήταν επόμενο, θέμα χρόνου, ό,τι ενώνει δυο ανθρώπους είναι εκείνο που τους χωρίζει, δεν ήταν οι δυο-τρεις απιστίες του που διασάλευσαν την κοινή τους ζωή, ήταν που άφησε την πόρτα ανοιχτή, την εξέθεσε στα μάτια των άλλων, τα βλέμματα τους ήταν αδηφάγα, γελούσαν γιατί δεν μπορούσαν να την κατασπαράξουν. Το μετανιώνει καμιά φορά που τα σκέφτεται, οι τύψεις του τρώνε τα σωθικά, κι ο φόβος, ο τρόμος ότι θα πεθάνει μόνος του σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου. Η σύντροφός του είναι δέκα χρόνια μικρότερη, τη γνώρισε πριν από λίγα χρόνια στην Α' Παθολογική, είχε φέρει τον πατέρα της που είχε μείνει ένα μήνα χωρίς διάγνωση. Τον έσωσε, βρήκε τη σπλαχνική λειψμανίαση, ο ασθενής ανταποκρίθηκε στην αγωγή, στα μάτια της έγινε κάποιος που με τα χέρια του κινούσε τα νήματα του κόσμου, ξεδιάλεγε τους ζωντανούς από τους νεκρούς, τον ερωτεύτηκε. Άραγε, παραμένει κανείς ερωτευμένος με κάποιον που μόνο αναπολεί; Κάποιον που δεν ξέρει τι να κάνει πια τα χέρια του; Κάποιον που έχει μείνει μετέωρος χωρίς σπουδή κι αντικείμενο;

Κατεβαίνει τα σκαλιά, κοντεύει μεσημέρι, διασχίζει με βήμα γοργό τη Σωτηρία, του έδωσαν ραντεβού στο κεντρικό κτίριο, μια μικρή μάζωξη για να γιορτάσουν τη συνταξιοδότησή του, να του δώσουν τα εύσημα και να του ευχηθούν, να θυμηθούν ένα δυο περιστατικά και να συνεχίσουν με τις δουλειές και τις ζωές τους, ενώ εκείνος κοιτάζει το ανδρικό ρολόι με το δερμάτινο λουρί που του έκαναν δώρο. *Τικ-τακ- Τικ-τακ- Τικ-τακ*, κι από αύριο αλλάζει ο χρόνος.